

Quadern de cultura

filmica i en vídeo. En aquest sentit, la paralització del projecte de Televisió Valenciana resulta poc encoratjadora.

No estaria de més, finalment, algun tipus de col·laboració amb la Generalitat de Catalunya. Si més no,

allà parlen la mateixa llengua (espere que ningú no ho posarà en dubte), tenen una digna televisió autonòmica i no els vindria mala-

ment d'ampliar-ne la capacitat i les perspectives; transmetre'ns certa experiència, i rebre un poc d'imaginació valenciana.

Una escena de «Movie, movie»

Sessió contínua

Movie, movie (pel·lícula, pel·lícula), dirigida en 1978 per Stanley Donen, és un pastitx de pel·lícules de la Warner dels anys trenta. Es compon de dos esquetxos, que comparteixen el mateix equip d'actors i, sobretot, un excel·lent George C. Scott, que *la dinya* en els dos episodis.

El primer, *Dynamite Hands*, és el més fallit. Es remet als anys de la depressió i al món de la boxa. Els films socials de la Warner en són el model. Tanmateix, li falta la força d'aquelles obres i, a tot estirar, recorda alguns serials de televisió, impressió que s'accentua per la interpretació de Harry Hamlin, ex-consort —per cert— d'Ursula Andress.

El segon esquetx, més encertat, porta el prometedori títol de *Baxter Be-*

Guillem RAUSA

auties of 1933, i pastitxa les inefables *Broadway melodies* dels anys 30, amb coreografia de Busby Berkeley. L'esquema argumental, certament convencional i *demodé*, delata bastant bé el to irònic que hi imprimeix Donen. Fins i tot el fons tràgic, molt matissat però present, de la mort del *tycoon* de la història hi dona el toc amarg que el producte necessitava. Aquest fons s'erigeix en metàfora de la mort del musical daurat i, per extensió, del Hollywood d'antany.

Donen, que ja havia utilitzat molt hàbilment el pastitx en *Cantando bajo la lluvia*, no arriba a l'altura d'Steven Spielberg, Peter Bogdanovich o Brian de Palma, a l'hora de reciclar materials del cinema clàssic. Però, com dirien els Rolling Stones, «it's only a movie, but I like it».

Foix i Tàpies

V Andreu CARPENA

int-i-vuit de gener. Les sis de la vesprada. Salons del palau Mojà de Barcelona. Molta gent dreta, esperant. Tots relacionats amb les lletres i l'art. Hi apareix el poeta Josep Vicenç Foix, amb el conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Joan Rigol. Foix és l'homenatjat. És el seu noranta-dosé aniversari i ha de presentar el seu darrer llibre, *L'Estació*. Amb il·lustracions d'Antoni Tàpies.

Andreu Carpena

J. V. Foix: nou dècades de poesia

L'Estació és un poema quasi automàtic, basat en el misteri d'un somni que va tenir l'autor entorn de la mort. Aquest tema el preocupa intensament, després d'haver passat la barrera de les nou dècades.

I és el primer poema que Foix escriu després d'un llarg temps sense fer-ho. L'esclerosi que pateix li impedeix d'escriure i de llegir, cosa que li produeix una gran enyorança. Així i tot, el poeta ha oferit, una vegada més, el seu fruit literari, que, com ell mateix defineix, és «la concreció del somni amb tots els seus aspectes: físic i metafísic».

Els aiguaforts que il·lustren *L'Estació* són producte de la idea que Antoni Tàpies ha pres del poema,

en un intent de traslladar en imatges la sensibilitat poètica de Foix. Els aiguaforts originals i el poema queden exposats en el palau Mojà.

Acabat l'acte de presentació, Foix pren una cadira per a rebre les salutacions de tots els qui ho desitgen. Tants amics, tanta gent volguda, li recorden temps passats, i ens comenta en privat: «Això no ho havia aconseguit en l'edat en què jo publicava els meus primers poemes. Tenia amics, però em miraven amb una certa reserva. Ara, la joventut gira al voltant de la literatura que jo feia als anys 17 i 18». Potser anem un poc en retard o potser no es descobreixen els valors a temps...